

Tizennegyedmagunkban

Nemem Fridu Evloxia.

1944-ben születtem Vicsinya faluba észak
Csongrádon.

1948-ba mint kisgyermek kerültam Ma-
gyarországra.

Gyermekkoromat különböző inté-
zetekben éltem.

Iskolai tanulmányaimat és itt
végzetem el.

1954-ben a nagy járvány idején
megkaptam a gyermekparalízist,
mind a négy végtagom megbé-
nult.

Ettől gyökeresen megváltozott az
életem.

Érettségi után kezdtem foglalkozni a művészetekkel.

Elsősorban festőnek tartom magam. Az írás egy folyamat.

A kétféle próbálom kifejezni magam.

Emellett a képzés mellett szeretnék, az életemet feltérni rá.

A gyökértelenség érzelmileg
hosszú. Ha az ember elveszí-
ti a gyökereit, élete végig a
homvágy gyötne.

Az egyikbe csúsz, a másikba
megnyíztalodni, és az így
monod életed végig.

Szeretek itt élni magyarságom,
de Gyöngyös az egyetlen hely
a világon, ahol felkutatodnak
és boldognak érem magam.

Szüleim közelsége boldogságom.
Nagyon erős kötődöm érzelmi-
leg a szülőháromhoz.

Nem tudok soha beletérni és
hízelni szüleim szeretetének.

Én idegen vagyok az igazi hovámban
& annyira van szét engem, mint
ahogy én. Ha ettől éltek, biztosan
ide vagyok, mert az élet, itt van
Magyarországon.

Az ember hétének rakott.

Az egyik lényem ott maradt, a
másik lényem, pedig itt van.

Hálás vagyok, és köszönettel
tartozom a Magyar állomások,
hogy befogadott, és hogy felment.
Elsősorban, Emberek szeretés
magamat érni.